

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce JUDr. Jaromíra Klepše a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Mgr. T. M.**
nar. X.
bytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2023, č. j. MV-86376-17/TP-2023

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. **Předmět sporu**

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2023, č. j. MV-86376-17/TP-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí ze dne 22. 09. 2023, č. j. KRPS-71118-71/ČJ-2023-0100AP-106 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí povinného subjektu“), vydané Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje (dále též „povinný subjekt“ či „krajské ředitelství policie“), jímž povinný subjekt částečně odmítl poskytnout žalobci informace ohledně trestního řízení vedeného v souvislosti s veřejnými zakázkami.

2. V předmětné věci se spor vede o rozsah anonymizace dokumentů, které povinný subjekt poskytl žalobci na základě jeho žádosti. Zatímco žalobce namítá v tomto ohledu příliš extenzivní zásah, krajské ředitelství policie naproti tomu argumentuje potřebou chránit práva třetích osob.

II. Skutkové okolnosti a napadené rozhodnutí

3. Před rozborem napadeného rozhodnutí soud pro přehlednost stručně uvádí základní skutkové okolnosti vážící se k dané věci.
4. Žalobce se skrze žádost o informace podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“ nebo „informační zákon“) domáhal poskytnutí informací o trestním řízení vedeném policejním orgánem Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územním odborem Příbram, pod č. j. KRPS-302469/TČ-2020-011181 (dále jen „trestní řízení“). Trestní řízení se týkalo podezření ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a to v souvislosti s veřejnými zakázkami. Jedním z podezřelých byla právníká osoba Staler spol. s r. o., jež měla v rámci zadávacích řízení na stavební zakázky několika zadavatelů veřejných zakázek (mezi nimi též město Příbram) předkládat nepravdivé reference, nepravdivá osvědčení objednatele nebo nepravdivá čestná prohlášení o údajně realizovaných zakázkách pro určité právnické osoby. Pro osvětlení soud dodává, že podle § 79 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, se technická kvalifikace k vykonání dané zakázky prokazuje tzv. „referencemi“, tedy odkazy na v minulosti vykonávanou činnost obdobného charakteru, kdy účelem je na základě předchozích zkušeností uchazeče ověřit, zda dostojí předepsaným požadavkům konkrétní veřejné zakázky. Podezření na trestný čin podvodu pak spočívalo v tom, že firma Staler spol. s r. o. si některé z referencí vymyslela a bez vědomí údajných objednatelů, tj. mimo jiné též právnických osob, jejichž údaje požaduje žalobce zveřejnit, je předkládala. Předmětné trestní řízení skončilo Usnesením o odložení věci ze dne 13. 02. 2023, č. j. KRPS-302469-258/TČ-2020-011181.
5. Soud uvádí, že obsah žádosti byl původně širší a předmětem řízení není celý její obsah. Povinný subjekt o ní totiž rozhodoval opakovaně, poprvé 19. 04. 2023. V následném procesu, který vyústil až do žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný několikrát rozhodnutí povinného subjektu rušil a věc mu vracel k novému projednání.
6. Z původní žádosti o informace tak zbyly dva body, které znějí:
 - 1) *V souvislosti s uvedeným řízením prosím o poskytnutí kopie usnesení o odložení věci.*
 - 3) *Příbramský starosta ohledně předmětného řízení v minulosti uvedl: „Byl jsem vypovídat já, kolegové z vedení města, úředníci.“ V návaznosti na toto vyjádření prosím o poskytnutí těchto informací: d) Kopie záznamů podání vysvětlení obou skupin veřejných funkcionářů (či jiných obdobných dokumentů s vyjádřením uvedených funkcionářů).*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

7. K výše uvedenému soud doplňuje, že žalobce kopie požadovaných dokumentů pod body 1) a 3d) obdržel. Nesouhlasí však s rozsahem jejich anonymizace. Začerněné údaje se mají týkat některých fyzických a právnických osob, které v trestním řízení figurovaly v různých rolích. Konkrétně v bodu 1 žádosti se požadavek zveřejnění údajů týká názvů (a dalších náležitostí vypočtených v bodu 8 tohoto rozsudku) právnických osob, které byly uvedeny v nepravdivých referencích podezřelé Staler spol. s r. o. Bod 3d) se vztahuje k výpovědi pracovnice města Příbram, v níž zmínila spolupráci města s určitou fyzickou osobou. Osobní údaje spolupracovníka města, s nímž byl kontrakt ukončen v roce 2015, byly v kopii úředního záznamu o podaném vysvětlení anonymizovány.
8. Žalovaný tedy napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto potvrdil. Postupem podle § 15 odst. 1 InfZ povinný subjekt rozhodl, že informace, kterých se odvolatel dožaduje pod dotčenými body žádosti, tj. kopie usnesení o odložení věci a kopie záznamů o podání vysvětlení veřejných funkcionářů, se poskytují pouze částečně, a to v anonymizované podobě. Na základě § 8a odst. 1 InfZ, ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. b) a čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“) a § 24 odst. 1 a 25 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), nejsou poskytnuty informace ve vztahu k fyzickým osobám v rozsahu jména, příjmení, data narození, místa trvalého bydliště, doručovací adresy, identifikačních čísel osobních dokladů, telefonických kontaktů a částí jejich vyjádření, které vypovídají o jejich zaměstnavateli, pracovním zařazení, funkci nebo plnění konkrétních úkonů, na základě kterých by mohly být jednoznačně identifikovány. Ve vztahu k právnickým osobám, uvedeným v dotčených kopiích dokumentů, nejsou poskytnuty informace v rozsahu jejich názvu, identifikačního čísla, sídla a částí textu dokumentů, vypovídajících o názvech jimi realizovaných nebo zainvestovaných akcích, termínu jejich realizace nebo typu konkrétních prací, které byly uvedeny v jednotlivých referencích předkládaných společností Staler spol. s r. o. v rámci zadávacích řízení na stavební zakázky zadavatelů veřejných zakázek, na základě kterých by byly jednoznačně identifikovatelné, a to na základě § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též „občanský zákoník“ nebo „OZ“), a s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 6 InfZ.
9. Povinný subjekt takto rozhodl s tím, že informace, kterých se žadatel domáhá pod body 1. a 3. písm. d), budou poskytnuty povinným subjektem podle ustanovení § 4a odst. 2 písm. b) InfZ formou datových souborů, obsahujících kopie výše konkretizovaných dokumentů, zpracovaných policejním orgánem KŘP-S ÚO Příbram, v anonymizované podobě, za účelem ochrany informací, týkajících se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů a ochrany práv dotčených právnických osob na ochranu pověsti, soukromí a jejich jména ve smyslu ustanovení § 8a odst. 1 InfZ, přičemž informace, kterých se žadatel domáhal pod body 2. a 3. písm. a), b), c) již byly dne 03. 04. 2023 žadateli poskytnuty formou sdělení informace podle ustanovení § 4a odst. 2 písm. a) InfZ.
10. Napadené rozhodnutí nejprve obsáhle shrnuje předchozí proces, kdy docházelo k opakovanému rušení prvostupňového rozhodnutí a následnému vracení věci k novému projednání.
11. Žalovaný se ztotožňuje s postupem krajského ředitelství policie, které provedlo jak ve vztahu k fyzickým, tak právnickým osobám test proporcionality. Proti sobě stála dvě Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ústavně zaručená práva. Na jedné straně právo na informace, na druhé právo na ochranu osobnosti a soukromí fyzických osob a ochrana dobrého jména a pověsti právnických osob. Jak u firem, tak u soukromých osob převážil zájem na ochranu jejich soukromé sféry před zájmem veřejnosti na informace.

12. Ve vztahu k fyzickým osobám shledal prvostupňový orgán výjimku pouze u základních osobních údajů veřejně činných osob a osob, jejichž údaje jsou dostupné v obchodním rejstříku a vztahují se ke společnosti Staler, spol. s r. o., aniž by bylo zřejmé postavení statutárních zástupců této společnosti v trestním řízení.
13. Co se týče právnických osob, tyto nevstoupily žádným způsobem do prověřovaných zadávacích řízení, a zveřejnění údajů, které by vedly k jejich identifikaci, by je mohlo v budoucnu poškodit, vyvolat negativní dojem a tím ztížit postavení pro uzavírání podobných kontraktů v budoucnu. V tomto smyslu odkazuje žalovaný na odůvodnění předchozího rozhodnutí v dané věci ze dne 11.9.2023, č. j. MV-86376-12/TP-2023, jelikož námitky vztahující se k údajům právnických osob v něm dostatečně vypořádal.
14. Žalovaný se ve svém rozhodnutí opírá též o rozhodnutí Kárného Senátu NSS ze dne 12.06.2023 č. j. 11 Kss 6/2022-109, z něhož vyplývá, že § 11 odst. 6 InfZ se vztahuje nikoli pouze na případy probíhajícího trestního řízení, ale též na případy ukončeného či vůbec nezahájeného trestního řízení.

III. Žaloba, vyjádření žalovaného a replika žalobce

15. Žalobce v žalobě shrnuje skutkový stav a prezentuje kontext k podané žádosti o informace. Žalobce je novinářem a z pozice „společenského hlídačského psa“ od roku 2020 shromažďoval informace o referenčních zakázkách, předkládaných firmou Staler, spol. s r. o., a to v rámci různých zadávacích řízení. Při zjištění údajných nesrovnalostí v předkládaných zakázkách informoval příbramského starostu, který následně podal trestní oznámení.
16. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v částečném odmítnutí žádosti o informace, které je založené na příliš rozsáhlé anonymizaci kopií poskytnutých dokumentů. Začernění identifikačních údajů se týká právnických a fyzických osob.
17. V Usnesení o odložení věci (bod 1 žádosti o informace) požaduje zveřejnit zejména názvy právnických osob a názvy skutečných nebo tvrzených referenčních zakázek. Tyto měla podezřelá společnost Staler, spol. s r. o. nepravdivě uvádět ve svých referencích, a to bez vědomí těchto právnických osob. K tomuto stanovisku žalobce předkládá následující argumenty.
18. Samotná skutečnost, že určité právnické osoby byly ze strany firmy Staler, spol. s r. o. nepravdivě uvedeny jako zdroj údajných referenčních zakázek, je veřejně známa z podkladových materiálů k jednotlivým zakázkám veřejných zadavatelů. Podklady jsou k dispozici u jednotlivých zadavatelů.
19. Žalobce dále nesouhlasí s obavami ohledně negativního dojmu. Zatímco na základě nyní přístupných údajů o nepravdivých referencích, které jsou k dispozici v materiálech k jednotlivým zakázkám, lze uvažovat o tom, že daná firma skutečně s podezřelou Staler, spol. s r. o. spolupracovala, deanonymizací jejich názvů v souvislosti s trestním řízením by se prokázala nepravdivost úmyslného zapojení těchto firem, což by naopak dle žalobce mohlo podpořit pozitivní dojem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

20. Dopad do pověsti právnických osob musí být reálně existující, nikoli pouze hypotetický, a ustanovení § 135 odst. 2 občanského zákoníku snižuje ochranu soukromí právnické osoby. Reálně existující dopad povinný subjekt ani žalovaný přesvědčivě neprokázal a neodůvodnil. K tomu cituje rozsudek NSS ze dne 28.2.2023, č. j. 8 As 156/2021-26 a odbornou literaturu. Správní orgány musí uvést, z jakých důvodů by poskytnutí informací ohrozilo práva jejich adresátů.
21. Žalobce se dále zabývá tzv. překrývajícími se informacemi a v této souvislosti nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle jeho názoru částí z požadovaných informací pravděpodobně disponuje z jiných podkladů získaných oficiální cestou, a s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 05. 2022, č. j. 43 A 46/2021-45 požaduje tyto informace zveřejnit, neboť ten výslovně poukázal na možnost překrývající se informace poskytnout. Řízení již navíc neprobíhá, proto je možnost poskytnout překrývající se informace posílena. Žalovaný v rozhodnutí neodůvodnil, proč se s touto námitkou žalobce neztotožňuje. Odkaz žalovaného na rozhodnutí Kárného senátu NSS ze dne 12.06.2023 č. j. 11 Kss 6/2022-109 není taktéž přílehlavý, neboť zde bylo aplikováno jiné ustanovení InfZ (§ 11 odst. 4, ale v tomto řízení se jedná o § 11 odst. 6), nadto se případ týkal fyzické osoby, které obecně požívají vyšší ochrany než osoby právnické.
22. V kopii Úředního záznamu o podání vysvětlení Mgr. X., pracovnice města Příbram, pak požaduje zveřejnit údaje o fyzické osobě, která měla v minulosti s městem Příbram spolupracovat. Žalobci postačí informace, jakým způsobem spolupráce mezi touto osobou a městem probíhala a jaký byl charakter této činnosti. Zveřejnění jména a příjmení nepožaduje. Je pravděpodobné, že se hovoří o jednom z jednatelů, který s městem v minulosti spolupracoval. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, podle nějž je nepodstatné, že vyjádření o dotčené fyzické osobě poskytovala veřejně činná osoba, podstatný je obsah jejího vyjádření, které se týká výlučně soukromí dotčené osoby. Ani povinný subjekt, ani žalovaný nenastínil, jaký druh soukromé (chráněné) informace by měl být obsahem anonymizované části. Nejedná se pouze o anonymizaci jména a příjmení, ale z charakteru výpovědi lze spatřit i odkaz na charakter činnosti dané osoby pro město. Jedná se tak o totožný případ jako u garanta zakázky v témže záznamu, jehož údaj byl díky zásahu žalovaného deanonymizován s odkazem na to, že se jednalo o veřejnou funkci.
23. Dle žalobce existuje veřejný zájem na poskytnutí požadované informace, s odkazem na čl. 6 odst. 1 písm. e) a f) GDPR, spolu s odkazem na § 17 zákona o zpracování osobních údajů. Je zřejmé, že požadovaná část vysvětlení se týká X., jednoho z jednatelů firmy Staler, spol. s r. o. Není tedy zcela zřejmé, jakému zjištění totožnosti chtěl žalovaný předejít. Charakter veřejné činnosti má i smluvní spolupráce externích subjektů s městem Příbram, a stejně, jako ke zveřejnění došlo u garanta zakázky, by mělo dojít ke zveřejnění i v tomto případě.
24. Závěrem odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 16.06.2015 sp. zn. I. ÚS 3930/14: „*Je-li tedy k dispozici více výkladů, je třeba volit takový, který je příznivější pro realizaci práva na informace.* Anonymizací dokumentů byl porušen smysl a účel InfZ a byla dotčena práva garantovaná čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Byl prokázán veřejný zájem a požadované informace lze poskytnout.
25. Ve vyjádření žalovaného ze dne 07. 02. 2024 č. j. MV-14068-5/P-2024 žalovaný popisuje průběh správního řízení a prvostupňové rozhodnutí. S žalobcem předkládanou judikaturou se nelze ztotožnit, protože na daný případ nedopadá. Žalobce přebírá citace bez patričního kontextu a jeho výklad se v tomto smyslu jeví účelovým.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

26. Fakt, že se jedná o veřejné zakázky, neznamená, že musí dojít ke zveřejnění všech dostupných údajů o jakékoli osobě bez dalšího. Tyto osobní údaje musí být poskytovány v přiměřené míře, a v nezbytném rozsahu ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovány. Pokud žalobce již některými informacemi disponuje, nezakládá to povinnost správních orgánů mu tyto poskytnout. Není zřejmé, z jakého důvodu žalobce požaduje informace, které jsou dle jeho slov snadno dohledatelné. Účelem InfZ není poskytování veřejně dostupných informací, ba naopak.
27. K poukazu na judikaturu k překrývajícím se informacím žalovaný zdůrazňuje, že v dané věci bylo stěžejním důvodem pro neposkytnutí informací ohrožení či maření účelu trestního řízení, nikoli ochrana soukromí osob, jako je to v tomto případě.
28. Dále prohlubuje a opakuje argumentaci, z níž vychází v napadeném rozhodnutí.
29. Žalobce v replice ze dne 15.03.2024 setrvává na v žalobě vyjádřeném stanovisku. Veřejný zájem nad kontrolou procesu zadávání veřejných zakázek převažuje nad ochranou identifikačních údajů a jím požadované informace by měly být zveřejněny.
30. Dále žalobce upravuje žalobní petit ve vztahu k nákladům řízení v tomto znění: „*Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení – soudní poplatky a případné další prokázané náklady.*“

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou.
32. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť souhlas účastníků byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován.
33. Žaloba není důvodná.
34. Na úvod je nutno zdůraznit, že spor mezi žalobcem a žalovaným se týká uplatnění jednoho ze základních, na rovině ústavního pořádku zaručených práv. Právo na svobodný přístup k informacím je spolu se svobodou projevu zakotveno v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále též „LZPS“ nebo „Listina“). Patří mezi tzv. politická práva, jejichž cílem je umožnit občanům účast na správě věcí veřejných. Konkrétně podle čl. 17 odst. 2 Listiny platí, že *každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu*. Politická práva mají společnou vlastnost. Žádné z nich se nenachází v režimu čl. 41 odst. 1 LZPS, a lze se jich proto domáhat přímo na základě Listiny. Ovšem na základě čl. 17 odst. 4 LZPS platí, že i toto právo je omezitelné, a to pouze zákonem, *jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti*. Žádné z politických práv není absolutní a jsou-li splněny podmínky, lze jejich výkon omezit. Ze znění čl. 17 odst. 4, který upravuje podmínky omezení svobody projevu a práva na informace, je zřejmé, že se jedná o dosti abstraktní vymezení a pro případné restrikce těchto práv bude vždy záležet na řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

odůvodněném rozhodnutí povinného subjektu, které bude dostatečně reflektovat dva protichůdné zájmy a přesvědčivě vyloží, proč upřednostnilo jeden před druhým.

35. Účelem práva na informace je zajistit mimo jiné aktivní účast jednotlivců na životě státu, což „vyžaduje mimo jiné přístup k dostatečné sumě informací, na základě kterých mohou lidé konfrontovat své názory s jinými a vytvářet si vlastní úsudek. Ústavní záruky spočívající jednak v ochraně před neoprávněnými zásahy státu a dalších subjektů do sféry těchto práv jednotlivce (*status negativus*), ale mají otevírat i dostatečný prostor k seberealizaci člověka ve společnosti a ve státě při účasti na správě věcí veřejných (*status activus*).“ (PAVLÍČEK, V. a kol. *Ústavní právo a státověda*, II. díl. *Ústavní právo České republiky*. 3. vydání. Praha: Leges, 2020, 1160 s. ISBN 978-80-7502-468-8.) Svoboda projevu a právo na informace jsou východiskem k dalším politickým právům a soud se ztotožňuje se žalobcem, že role tzv. hlídačích psů ve společnosti přispívá k řádnému fungování věcí veřejných a patří k pilířům demokracie. Cílem práva na informace je zajistit dostupnost a svobodné šíření informací mezi obyvateli státu. Aby mohlo dojít k jeho omezení, je zapotřebí kumulativně splnit tři podmínky. Musí se tak stát zákonem, musí jít o opatření, které je v demokratické společnosti nezbytné, a zároveň musí být přítomen některý z pěti věcných důvodů v čl. 17 odst. 4 LZPS, tedy ochrana práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejná bezpečnost, ochrana veřejného zdraví nebo mravnosti. V případě práva na informace proti sobě často stojí právo na ochranu soukromí, osobnosti, dobrého jména a pověsti proti právu veřejnosti účastnit se na správě věcí veřejných a právu kontrolovat veřejnou správu při vládnutí. Nejinak tomu je i v právě řešeném případě. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 09.02.1998 sp. zn. IV ÚS 154/97 říká: „při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla neodůvodněně dána přednost před druhým. Tak to ostatně stanoví i čl. 4 odst. 4 Listiny, když ukládá orgánům aplikujícím právo, aby při této aplikaci šetřily podstatu a smysl základních práv.“
36. Právním předpisem, který provádí čl. 17 Listiny, je informační zákon. Ten upravuje jednak proces podávání žádostí o informace, ale také ústavním pořádkem předvídané zásahy (omezení) práva na informace, a to vymezením důvodů (druhů informací), které nelze v režimu informačního zákona poskytnout. Nejedná se však o jediný zákon, na základě kterého lze přístup k informacím omezit. Jinými zákony mohou být např. zákon o ochraně osobních údajů nebo občanský zákoník, chránící osobnostní práva fyzických, resp. dobré jméno a pověst právnických osob.
37. Soud dodává, že se s požadovanými informacemi seznámil, jelikož jsou součástí správního spisu, v části vyloučené z nahlížení. Dostal tak základnímu požadavku judikatury: „[s]oud, jenž rozhoduje o žalobě, se s požadovanou informací musí seznámit, aby mohl v plném rozsahu posoudit, zda konkrétní údaje obsažené v informaci vyžadují omezení práva na informace.“ (rozsudek NSS ze dne 31.10.2024, č. j. 2 As 76/2024).
38. Soud se bude nejprve věnovat částečnému odmítnutí informací ve vztahu k právnickým osobám, poté částečnému odmítnutí informací ve vztahu k fyzickým osobám.
 - a. *Právnické osoby*
39. Soud vycházel při přezkumu z následující úpravy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

40. Informační zákon v § 11 odst. 6 InfZ písm. a) stanoví: povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky
41. Občanský zákoník v § 135 odst. 1 stanoví: právnická osoba, která byla dotčena zpochybněním svého práva k názvu nebo která utrpěla újmu pro neoprávněný zásah do tohoto práva, nebo které taková újma hrozí, zejména neoprávněným užitím názvu, se může domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.
42. Občanský zákoník § 135 odst. 2 stanoví: stejná ochrana náleží právnické osobě proti tomu, kdo bez zákonného důvodu zasahuje do její pověsti nebo soukromí, ledaže se jedná o účely vědecké či umělecké nebo o tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství; ani takový zásah však nesmí být v rozporu s oprávněnými zájmy právnické osoby.
43. Jak bylo uvedeno výše, žalobce na základě své žádosti pod bodem 1 obdržel kopii Usnesení o odložení věci. Ze strany povinného subjektu došlo k částečnému odmítnutí informací formou anonymizace identifikačních údajů právnických osob, které podezřelá Staler, spol. s r. o. označila v nepravdivých referencích předložených v rámci veřejných zakázek, o které se ucházela. Právnické osoby, jejichž identifikační údaje požaduje žalobce zveřejnit, se účastnily trestního řízení pouze v pozici subjektu podávajícího výpověď. Neprokázalo se, že by se jakkoli podílely na nezákonných praktikách, s trestním řízením jinak neměly nic společného, ani proti nim policejní orgán nevznesl podezření ze spáchání trestného činu.
44. Omezení práva na informace je nutno vykládat restriktivně. Vždy je třeba precizně definovat dva konkurující si zájmy a ty navzájem poměřovat. Nález Ústavního soudu ze dne 17.01.2023, sp. zn. Pl. ÚS. 25/21 k tomu dodává, že nezbytnost omezení nelze automaticky presumovat pouze ze znění zákona (v právě řešeném případě občanského zákoníku a informačního zákona). „Naopak vždy je nutno nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být onou zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat, například provedením testu proporcionality (dříve více užívaného testu veřejného zájmu). Omezení práva na informace, respektive jeho nezbytnost pak musí vyplynout z tohoto poměrování, tímto způsobem bude současně naplněna i materiální podmínka omezení práva na informace.“ Soud má za to, že se tak v daném případě stalo.
45. V napadeném rozhodnutí k tomu žalovaný odkazuje na své předchozí rozhodnutí, které je součástí správního spisu, ze dne 11.9.2023, č. j. MV-86376-12/TP-2023, v němž se ztotožnil s testem proporcionality tak, jak jej provedl prvostupňový správní orgán. V předmětném rozhodnutí došlo k identifikaci dvou proti sobě stojících práv. Na jedné straně stojí právo na ochranu soukromí, pověsti a dobrého jména, na straně druhé právo žadatele a veřejnosti na poskytnutí informace. Povinný subjekt shledal, že výluka z poskytnutí informace je toliko oprávněná ve vztahu k té skupině právnických osob, které nebyly ve věci přímo zainteresovány, tj. pouze poskytly či neposkytly svá vyjádření. Povinný subjekt, jakož i žalovaný, nesouhlasí s tezí odvolatele, že jestliže právnická osoba byla policejním orgánem oslovena a pak něco vypověděla, nemůže ji to nijak poškodit. Zveřejnění informací, které by prokazovalo jakoukoli spojitost s trestněprávně relevantní kauzou, může v očích veřejnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vyvolat negativní dojem, přičemž v souvislosti s tím, že se jedná o právnické osoby, které vystupují jako uchazeči o veřejné zakázky, je toto zveřejnění způsobilé negativně ovlivnit jejich obraz v očích veřejnosti. Zveřejnění názvů subjektů, které v trestním řízení vypovídaly, není pro novinářské účely tolik přínosné, zatímco riziko zásahu do jejich práv je značné.

46. Žalovaný má za to, že povinný subjekt správně aplikoval test proporcionality, přičemž všechna jeho kritéria byla naplněna, a současně vážil v kolizi stojící práva, přičemž pečlivě odůvodnil, proč se rozhodl upřednostnit právo na ochranu osobních údajů.
47. Soud se s tímto názorem žalovaného ztotožňuje. Ze správního spisu žalovaného vyplývá, že prvostupňový orgán se široce zabýval testem proporcionality a vážil dva vzájemně si konkurující zájmy. Byť nejsou jednotlivá kritéria vždy precizně pojmenována a mnohdy jsou zaměňována, z širokého odůvodnění lze seznat, že správní orgán se testem proporcionality zabýval a hodnotil dvě navzájem se vylučující práva a dostatečně přesvědčivě vylíčil, proč upřednostnil jedno před druhým.
48. Test proporcionality se skládá ze tří kritérií – kritérium vhodnosti, potřeby, a proporcionality v užším smyslu, resp. „poměřitelnosti,“ jak uvádí žalovaný i správní orgán (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS. 4/94 ze dne 12.10.1994).
49. Kritérium vhodnosti dává odpověď na otázku, zdali institut, omezující základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaného cíle. V tomto případě je cílem ochrana názvu, pověsti a soukromí právnické osoby. Anonymizace identifikačních údajů je způsobilá k ochraně osobnostních práv.
50. Účelem kritéria potřeby je komparace legislativních prostředků, omezujících základní právo, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nezasahujících do základních práv a svobod jiného. Správní orgán i soud jsou povinni zabývat se tím, zda je k dispozici jiné řešení, které by jednak chránilo dotčená práva právnických osob, zároveň ale nezasahovalo do práva žalobce a veřejnosti na informace. Ani v tomto ohledu nelze nalézt jinou variantu, která by vylučovala zásah buď do osobnostních práv, nebo do práva na informace. Z povahy věci každý zásah se dotkne buď jednoho, či druhého práva.
51. Posledním kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. Účelem je zahrnout empirické, systémové, kontextové a hodnotové argumenty s cílem minimalizovat zásahy do práv zaručených Listinou. I v této části testu správní orgán obstál a soud se ztotožňuje s jeho názory. Právo na informace bylo z pohledu žadatele téměř bezezbytku uspokojeno. Obdržel kopii Usnesení o odložení trestního stíhání, kterou žádal. Z té lze shledat, o co v daném trestním řízení šlo, výsledek trestního řízení (odložení trestního stíhání) i kontext dané věci. Účel informačního zákona byl tímto naplněn. Žalobce v roli společenského hlídače psa může na základě těchto údajů informovat společnost o této kauze, vést na toto téma diskusi a zprostředkovaně umožnit veřejnosti kontrolu veřejné správy. Na druhé straně stojí osobnostní práva právnických osob, které v řízení vystupovaly pouze v pozici osob podávajících vysvětlení, kdy bez jejich vědomí figurovaly v referencích podezřelé. Soud souhlasí s názorem povinného subjektu i žalovaného, že zveřejnění jejich identifikačních údajů by bylo způsobilé ohrozit jejich jméno a dobrou pověst v budoucích soutěžích o veřejné zakázky a dotčené právnické osoby by tak mohly ztratit svou konkurenceschopnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

52. Soud k tomu dodává, že podle judikatury musí být zásah reálně hrozící, nikoli pouze hypotetický (rozsudek NSS ze dne 15.02.2017, č. j. 6 As 338/2016-55). Zveřejnění názvu právnické osoby v souvislosti s trestním řízením takovým zásahem dle názoru soudu je. V mediální prostoru se informace z InfZ často „řetězí“ a mohou být vytrženy z kontextu. Uchazeči o veřejné zakázky jsou posuzováni i reputačně a podezření, byť mylné, o tom, že figurovaly v trestním řízení právě v souvislosti s veřejnými zakázkami, může mít faktické dopady na jejich podnikání. Zadavatelé veřejných zakázek přirozeně preferují uchazeče, kteří nejsou veřejně spojováni s trestním řízením. Zveřejnění údajů může mít konkrétní a předvídatelné ekonomické dopady – ztrátu příležitostí, vyloučení z neformální soutěže, omezení spolupráce či reputační poškození, které dopadne na jejich podnikání. Riziko není abstraktní, ale vysoce pravděpodobné. Právnické osoby se též nemohou bránit, vzniká jistá asymetrie. Tím, že v kontextu trestního řízení nejsou stranou, nemohou se ani vyjádřit k tomu, že by jejich údaje měly být zveřejněny, a jsou tak ve slabším postavení.
53. Uvedené vyniká o to silněji, porovná-li se dvě proti sobě stojící práva. Při vyhodnocení kontextu celé situace je zřejmé, že zatímco žalobce obdržel téměř veškeré požadované informace, zásah, který reálně hrozí právnickým osobám, jakkoli nezainteresovaným v trestním řízení, převažuje svou vážností nad právem žalobce na informace. Žalobce sice vede polemiku o tom, že ochrana právnických osob je v kontextu § 135 odst. 2 OZ slabší než u fyzických osob. Soud je toho názoru, že tato polemika je bezpředmětná. Při komparaci obou stojících práv je na jedné straně patrné zřetelné riziko zásahu do práva na ochranu osobnosti, na druhé straně stojí minimální beneficium pro žalobce. Nepoměr je tedy jasně zřetelný, a proto je nutno upřednostnit právo na ochranu soukromí a konstatovat, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového orgánu obstálo v testu proporcionality.
54. Názor žalovaného ohledně rovnosti subjektů (žadatelů) při poskytování informací, je rozporovatelný. Rozhodnutí Kárného senátu NSS, č. j. 11 KSS6/2022 k tomu říká, že „[v] tomto směru je podstatné, že ochrana práv zaručených v čl. 17 Listiny (svobody projevu a práva na informace) je silnější v případech, které se týkají otázek veřejného zájmu. V zásadě o všechny informace, které se týkají fungování veřejné moci, totiž mohou mít jednotlivci i veřejnost legitimní zájem; „jde o jejich informování a o svobodné utváření názorů (niterní aspekt jednotlivce, jeho seberealizace a rozvoj) a eventuálně o následné veřejné posuzování, tedy o veřejnou diskusi (vnější aspekt), což může působit jako veřejná kontrola činnosti státu“ (nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010 č. j. I. ÚS 517/10, N 223/59 SbNU 217). V tomto směru pak mají zvláštní úlohu (a požívají tak zvýšené ochrany) média jakožto „hlídací psi demokracie“ (například již citovaný nález sp. zn. IV. ÚS 1378/16). Právo na informace „jako sběr informací je zásadním přípravným krokem (mj.) v prvé řadě v novinářské činnosti a je inherentní, chráněnou částí svobody tisku. Fungování tisku zahrnuje vytváření fóra pro veřejnou diskusi. [...] Účel dané činnosti, tj. sbírat informace, lze tudíž považovat za jeden ze zásadních prvků informované společnosti. Důležitou roli hraje občanská společnost v diskusi o veřejných otázkách“ (nález sp. zn. Pl ÚS 2/10).“ Lze souhlasit s žalobcem, že v tomto kontextu má jako novinář speciální postavení. Jeho posláním investigativního novináře však bylo i díky poskytnutým informacím naplněno. Zveřejnění jím požadovaných údajů by nepřispělo k obohacení diskuse. Je ovšem způsobilé výrazně zasáhnout do práv jiných, nezúčastněných subjektů.
55. Soud konstatuje, že jsou splněny podmínky § 11 odst. 6 InfZ, o který se napadené rozhodnutí taktéž ve vztahu k právnickým osobám opírá. Komentářová literatura k němu uvádí: Aby komentované nebylo zneužíváno k protiprávnímu neposkytování informací, musí povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace uvést: „jaké skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

odůvodnily odeprání požadovaných informací a z jakých důvodů by jejich poskytnutím došlo k ohrožení stanovených práv a zájmů.“ (JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO106_1999CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.). Tento požadavek byl v daném případě naplněn.

56. Při hodnocení kontextu situace je třeba vzít v potaz i specifikum trestního řízení, obzvláště jeho přípravnou fázi, kdy dochází k prověřování. NSS k tomu uvádí: „*Omezení práva na informace z probíhajícího trestního řízení, zejména v jeho přípravné fázi, bude přitom spíše pravidlem než výjimkou. V případě poskytnutí informací v režimu informačního zákona v průběhu přípravného řízení by žadatel disponoval informacemi o takových skutečnostech, s nimiž v probíhajícím trestním řízení nebyla z důvodu možného ohrožení objasnění a vyšetření věci seznámena ani osoba trestně stíhaná. To by vedlo k absurdním důsledkům, které by se mýjely s posláním práva na informace jako politického práva.*“ (rozsudek NSS ze dne 15.07.2017, č. j. 6 As 338/2016-55). Dané závěry nelze vykládat jako „informační embargo“ na poznatky z přípravného řízení, je ale nutno obezřetně vážit, které situace jsou způsobitelné k poskytnutí a které nikoli, a to nejenom s ohledem na ochranu práv třetích osob, jak to v napadeném rozhodnutí učinil žalovaný, ale i z hlediska budoucího odhalování trestné činnosti. Podle § 159 odst. 5 trestního řádu pominou-li důvody odložení, trestní stíhání státní zástupce zahájí. Je skutečně ve veřejném zájmu zjistit, zda podezřelá společnost skutečně použila smyšlené reference. Tyto informace však žalobce obdržel. Poskytnutí dalších údajů o osobách, které podávaly pouze vysvětlení, jde nad rámec účelu informačního zákona.
57. Žalobce se v žalobě zabývá též tzv. překrývajícími se informacemi. Žalobce namítá v první řadě nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí, neboť žalovaný tuto jeho námitku nevypořádal a ani se jí nezabýval. S tímto závěrem se soud nemůže ztotožnit. Žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí odkazuje na své předchozí rozhodnutí ve věci ze dne 11.09.2023, č. j. MV-86376-12/TP-2023, kde se skutečně překrývajícím se informacemi zabývá. Odkazuje při tom na rozhodnutí Kárného senátu NSS ze dne 12.06.2023 č. j. 11 Kss 6/2022-109. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné.
58. Rozhodnutí Kárného senátu NSS ze dne 12.06.2023 č. j. 11 Kss 6/2022-109 pak v souvislosti s překrývajícím se informacemi uvádí, že „*[v] rozsudku ze dne 16. 5. 2019 č. j. 9 As 103/2019-28 pak Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „informační zákon je jistě nástrojem dohledu veřejnosti nad fungováním veřejné správy, rozhodně však nemá být nástrojem toho, aby mohl kdokoli sledovat od začátku do konce „v reálném čase“ průběh trestního stíhání jiných osob. Na těchto závěrech nic nemění skutečnost, že některá média měla podle stěžovatelových tvrzení k usnesení o zahájení trestního stíhání přístup.*“ (bod [16] citovaného rozsudku). Současně odmítl, že by skutečnost, že některé třetí osoby mimo soustavu státního zastupitelství poskytly některým médiím usnesení o zahájení trestního stíhání, založila orgánům státního zastupitelství povinnost poskytnout usnesení podle zákona o svobodném přístupu k informacím.“ Tento závěr je dle názoru soudu obecně aplikovatelný a je třeba z něj vycházet i v právě řešené věci.
59. Žalobce odkazuje též na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 05. 2022, č. j. 43 A 46/2021-45. Rozhodnutí ovšem není dle názoru soudu na tento případ příslušné. Skutkový stav se týkal obsahu trestního oznámení, které kolovalo ve veřejném prostoru. V takové situaci pravděpodobně nelze než konstatovat, že neposkytnutí informací postrádá smysl. V právě řešeném případě však žalobce dovozuje existenci překrývajících se informací pouze na základě jejich spojení s nepravdivými referencemi firmy Staler, spol. s r. o. Z toho ovšem nelze automaticky dovodit totožnost těchto osob při výpovědi u trestního řízení. Jak sám Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalobce uvádí, jedná se o dvě rozdílné věci. Zatímco obsah referencí je znám, resp. je dohledatelný, přítomnost daných subjektů u výpovědi v rámci trestního řízení známa není. Informace spočívající v obsahu vysvětlení policejním orgánem oslovených právnických osob nejsou informace, které jsou veřejnosti dostupné. Soud k tomu dodává, že v rámci trestního řízení mohly vystoupit i odlišné právnické osoby. Ze spojení dané entity s nepravdivými referencemi firmy Staler, spol. s r. o. nelze automaticky dovodit jejich přítomnost před orgány činnými v trestním řízení. Vypovídat mohly i jiné právnické osoby, jež v referencích nefigurovaly. Z toho, že je nějaká právnická osoba zmíněna v dostupných materiálech k jednotlivým zakázkám, nelze dovodit jakoukoli její účast na trestním řízení. Fakt, že určitou informaci již žalobce disponuje, nezavazuje soud k tomu, aby ji autorizoval. Ani s touto námitkou žalobce se tak nelze ztotožnit.

60. Žalobce vyjadřuje nesouhlas ohledně tvrzení žalovaného, že zveřejnění údajů by mohlo mít negativní důsledky pro dané právnické osoby. Naopak, podle jeho názoru jsou subjekty nyní vystaveny pochybnostem a zveřejněním údajů by se mohly očistit. Soudu není jasná konstrukce této teze. Jak uvedl výše, údaje zjištěné na základě dostupných podkladů k veřejným zakázkám nepotvrzují jakoukoli účast na trestním řízení. To, že jsou určité právnické osoby uvedeny v referencích podezřelé, samo o sobě u veřejnosti nevyvolává pocit úmyslného zapojení do nekalého jednání a dané právnické osoby nemají jakoukoli, ani morální povinnost, se očišťovat. Toto tvrzení žalobce opírá pouze o str. 9 Usnesení, bod 3, kde se uvádí, že „dvě neznámé právnické osoby odmítly vypovídat, aby si nepřivodily trestní stíhání.“ Podle žalobce tedy nemusí být pravdivé tvrzení, že by se alespoň některé z nich úmyslně do pochybného jednání zapojily. Na to soud uvádí, že účelem § 11 odst. 6 InfZ je mimo jiné ochrana práv třetích osob. Pokud někdo odmítne vypovídat, je to jeho výsostné právo. Proti daným právnickým osobám nebylo zahájeno trestní stíhání, nebyly prověřovány. Je třeba ctít presumpci neviny a v momentě, kdy dané firmy nemají s podezřením nic společného, není důvod zveřejňovat jejich identifikační údaje.
61. Žalobce se též domnívá, že pod ochranu práv právnických osob nelze zahrnout anonymizaci samotných názvů referenčních zakázek (ať již skutečných, nebo smyšlených), předložených firmou Staler, spol. s r. o., nebo dalších doprovodných informací. Soud se s tímto názorem nemůže ztotožnit. Pokud žalobce uvádí, že reference jsou dostupné veřejně, zveřejněním činnosti dané právnické osoby by bylo snadné si tuto spojit s konkrétní osobou, a tato by tak byla identifikovatelná, takže by byl zmařen účel § 11 odst. 6 InfZ a § 135 odst. 2 OZ. K tomu též str. 11 a 19 vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 7.2.2024. Žalovaný uvádí, že po zohlednění kontextu poskytnutého Usnesení o odložení trestního stíhání by zpřístupnění těchto informací vedlo k identifikaci dotčených osob. Soud s tímto souhlasí a ani této námitce žalobce nelze přisvědčit.
62. Ve vztahu k právnickým osobám proběhla anonymizace v souladu se zákonem. Správní orgány upřednostnily právo na ochranu soukromí, názvu a dobrého jména před právem na informace. Svě závěry dostatečně odůvodnily a vzaly přitom v potaz specifika trestního řízení.

b. Fyzické osoby

63. Žalobce se odkazuje na úřední záznam o vysvětlení pracovnice města Příbram. Zaměstnankyně zde zmiňuje spolupráci určité fyzické osoby s městem. Kooperace měla skončit v roce 2015. Žalobce respektuje ochranu osobnostních práv fyzických osob a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nerozporuje, že by mělo zůstat skryto jméno a příjmení. Má však za to, že alespoň informace o názvu vykonávané činnosti by měla být zveřejněna, soud se tedy bude zabývat jen touto rovinou.

64. Při hodnocení této žalobní námitky soud vycházel především z následující úpravy.
65. Čl. 4 odst. 1 GDPR stanoví, že „osobními údaji“ se rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.
66. Čl. 4 odst. 2 GDPR stanoví, že „zpracováním“ se rozumí jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledávání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení
67. Čl. 5 odst. 1 písm. b) GDPR stanoví, že osobní údaje musí být shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný; další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se podle čl. 89 odst. 1 nepovažuje za neslučitelné s původními účely (účelové omezení)
68. Čl. 6 odst. 1 stanoví, že zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu
 - a. subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů
 - b. zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů
 - c. zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje
 - d. zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby
 - e. zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce
 - f. zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadujících ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě
69. InfZ v § 8a odst. 1 stanoví: informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

upravujícími jejich ochranu (pozn. pod čarou odkazuje demonstrativně na §§ 11 až 16 OZ či §§ 5 a 10 zákona o zpracování osobních údajů).

70. InfZ v § 8a odst. 2 stanoví: povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
71. Soud na úvod konstatuje, že právní úprava a judikatura spatřuje rozdíl v tom, zdali fyzická osoba vypovídá v roli veřejného činitele v souvislosti se svou veřejnou činností, nebo jako soukromá osoba mimo tuto sféru. *„Pokud jde obecně o osobní údaje osob uvedených v soudních rozhodnutích, lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č.j. 44 A 33/2011: „Právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí osobních údajů účastníků řízení, natož pak svědků či osob poškozených trestnou činností. Tyto údaje mohou být zahrnuty jedině tehdy, jestliže lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Legitimní zájem lze spatřovat tehdy, jde-li o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení vystupují právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která veřejnou funkci vykonává nebo usiluje o její výkon. Míra poskytnutí takových údajů bude přitom dána intenzitou vztahu konkrétního řízení a dílčích osobních údajů k veřejné činnosti dotčené osoby, popř. výjimečně i významem zastávané funkce pro stát, z níž plyne i právo veřejnosti na znalost např. zdravotního stavu osoby, popř. povahy útoků proti ní.“ (rozhodnutí Kárného senátu NSS ze dne 12.06.2023 č. j. 11 Kss 6/2022-109).*
72. V daném případě se skutečně jednalo o výpověď osoby veřejně činné, zaměstnankyně města Příbram. Její identifikační údaje jsou zveřejněny. Tato osoba ovšem ve své výpovědi uvedla identifikační údaje jiné osoby, na základě kterých by v duchu čl. 4 odst. 1 GDPR byla jasně identifikovatelná. Soud opakuje, že není jeho rolí potvrzovat domněnky žalobce o tom, kdo danou osobou skutečně je. Na základě seznámení se s úředním záznamem soud shledal, že osoba, o které se ve vysvětlení mluvilo, nebyla v postavení veřejného činitele. Nelze přisvědčit žalobcově tvrzení, že externí spolupráce na základě soukromoprávní smlouvy má charakter veřejné činnosti, podobně jako např. garant veřejné zakázky. Jde o smlouvu v režimu občanského zákoníku, nikoli o veřejnoprávní smlouvu, služební poměr či obdobný kontrakt.
73. Ve vztahu k fyzickým osobám totiž InfZ obsahuje svébytnou úpravu § 8a odst. 1. Žalovaný v souladu s těmito ustanoveními, za použití testu proporcionality, zhodnotil v kolizi stojící právo na ochranu soukromí s právem žalobce na informace. I zde dospěl k závěru, že právo na ochranu soukromí v tomto případě převáží.
74. Ostatně i sám žalobce netrvá na zveřejnění jména dotyčné osoby, což uvádí v bodě 58 repliky ze dne 15.03.2025. Požaduje pouze poskytnutí údaje o názvu vykonávané funkce. K tomu soud odkazuje na čl. 4 odst. 1 GDPR. Ve spojení s ostatními údaji ve výpovědi pracovnice města Příbram, které má žalobce k dispozici (zejm. rok ukončení spolupráce), by byla dotyčná osoba jednoznačně identifikovatelná a žalobcem proklamovaná teze o nutnosti chránit fyzické osoby v trestním řízení by se vyprázdnila. Proto i zveřejnění charakteru vykonávané činnosti představuje údaj spadající pod režim § 8a odst. 1 InfZ.
75. Žalobce též namítá existenci veřejného zájmu na zveřejnění identifikačních údajů fyzické osoby, a to na základě čl. 6 odst. 1 písm. e) GDPR. Jak soud vysvětlil výše, nejedná se o veřejně činnou osobu, charakter činnosti této osoby nebyl přenesenou působností, osoba neměla pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech adresátů veřejné správy. Naopak se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

jednalo o kontrakt soukromoprávní povahy mezi obcí a jednotlivcem. To vše navíc v době před šesti lety od doby, kdy se výslech konal. Naplněna není ani „skutková podstata“ čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR a § 17 zákona o zpracování osobních údajů, neboť v tomto případě převažuje zájem na ochraně základních práv fyzické osoby před zájmem žadatele o informace (viz níže provedený test proporcionality).

76. Jelikož sám žalobce zdůraznil potřebnost ochrany osobních údajů fyzických osob, ani nepožaduje zveřejnění jména dané osoby a současně soud vysvětlil, že ostatní údaje, které požaduje, jsou způsobilé k identifikaci této fyzické osoby, zbývá podrobit odepření části informací testu proporcionality. Soud v této souvislosti přiměřeně odkazuje na část rozsudku zabývající se právními osobami, jakož i na strany 8-10 napadeného rozhodnutí, neboť povinný subjekt aplikoval test proporcionality jednotně na právní i fyzické osoby.
77. Při provádění testu proporcionality je nutno definovat dvě základní práva, která spolu kolidují. V tomto případě je to právo žalobce na informace proti právu jednotlivce na ochranu soukromí.
78. Testem vhodnosti dané opatření nepochybně projde. Anonymizace identifikačních údajů, a to nikoli pouze jména a příjmení, ale i souvisejících údajů v duchu čl. 4 odst. 1 GDPR, je způsobilá dosáhnout cíle, který správní orgán sledoval. Ochrání údaje týkající se osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí fyzické osoby v intencích § 8a odst. 1 InfZ.
79. Kritérium potřebnosti je rovněž splněno. Soudu není známo jiné vhodnější opatření, které by bylo v dané věci aplikovatelné a zároveň nezasáhlo do ústavně zaručeného práva žalobce na informace. Soud má za to, že povinný subjekt a žalovaný zohlednili všechny v úvahu přicházející varianty a anonymizaci podrobili jen ty fyzické osoby, které nevystupovaly ve veřejné funkci, nemohly rozhodovat o právech a povinnostech adresátů veřejné správy a jejich činnost pro město byla založena na předpisech soukromého práva. To dokládá i postup žalovaného v průběhu celého řízení předmětné žádosti o informace, kdy rozhodnutí povinného subjektu několikrát rušil a věc mu vracel k novému projednání. Žalobce v průběhu řízení několikrát uspěl se svými odvoláními a soud má za to, že jeho politické právo být informován o veřejných záležitostech bylo naplněno v nejvyšší možné míře. Údaje, které žalobce požaduje, jdou nad rámec smyslu a účelu InfZ a příliš extenzivně zasahují do soukromí jednotlivých aktérů.
80. Co se týče kritéria proporcionality v užším slova smyslu, zohledněna byla zejména role, v jaké fyzické osoby v trestním řízení vystupovaly. V kontextu požadovaných dat dokonce daná osoba vůbec osobně nevypovídala, zmínila se o ní pouze pracovnice města Příbram ve své výpovědi. Soud opět odkazuje účel informačního zákona, který byl dle jeho názoru naplněn. Žalobce obdržel ucelené informace o trestním řízení, na základě nichž může v roli investigativního novináře informovat společnost. Na druhé straně stojí zájmy na ochranu osobních údajů fyzických osob, jejichž zveřejnění by bylo způsobilé zasáhnout negativně do jejich osobního i profesního života. Hrozí ztráta důvěryhodnosti jak v mezilidských, tak i pracovních vztazích. Informace pocházející z trestního řízení mají výrazně vyšší „destruktivní“ potenciál než informace z jiných oblastí veřejné správy a mohou vyvolat dojem, že dotčené osoby byly prověřovány či spojovány s trestnou činností, což nemusí odpovídat skutečnosti. Zveřejnění identifikačních údajů je způsobilé vyvolat tlak okolí a zasáhnout tak jejich soukromý život. Na fyzické osoby nelze v kontextu dané věci nakládat tíhu veřejné publicity v souvislosti s trestním řízením. Nepoměr mezi vysokou mírou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

hrozící újmy a nízkým informačním přínosem je natolik výrazný, že je namístě požadované informace neposkytnout.

81. Na základě výše zmíněného soud dospěl k závěru, že i v případě fyzické osoby převážil zájem na ochraně jejího soukromí nad právem žalobce na informace. Žalovaný, jakož i povinný subjekt, dostatečně odůvodnili své závěry, opřeli je o relevantní zákonná ustanovení a soud se s jejich rozhodnutím ztotožňuje.

VI. Závěr a náklady řízení

82. Spor se týkal rozsahu anonymizace dokumentů poskytnutých podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žadatel požadoval údaje pocházející z trestního řízení, konkrétně informace o právnických a fyzických osobách, které v řízení vystupovaly pouze okrajově. Správní orgány odmítly tyto údaje poskytnout a soud jejich postup potvrdil. Podstatou rozhodnutí je závěr, že zveřejnění identifikačních údajů by představovalo reálné riziko zásahu do pověsti a soukromí dotčených osob, přestože se trestního řízení fakticky netýkaly. Naproti tomu přínos zveřejnění pro žadatele by byl minimální, neboť podstata věci – tedy o co v trestním řízení šlo a jak skončilo, mu již byla sdělena. Soud proto v rámci testu proporcionality konstatoval zřetelný nepoměr mezi vysokým rizikem újmy třetích osob a nízkou informační hodnotou dalších údajů. Soud zároveň upozornil, že je nutné respektovat specifika trestního řízení, a to i tehdy, bylo-li odloženo. Informace vzniklé v přípravném řízení vyžadují vyšší míru opatrnosti, zejména pokud se týkají osob, které jen podaly vysvětlení nebo byly zmíněny ve výpovědích. Poskytování takových údajů by přesáhlo účel zákona o informacích jako politického práva. Z těchto důvodů byla žaloba zamítnuta.
83. O nákladech řízení rozhodl soud výroky II. a III. podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně ve věci úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. listopadu 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.